

PRINCE

THE
BEAUTIFUL
ONES

XANDER

ZIJN LAATSTE WOORDEN

PRINCE

THE BEAUTIFUL ONES

Samengesteld door Dan Piepenbring

DEEL I

THE
BEAUTIFUL
ONES

1. Mother's Eyes. That's the 1st thing Eye can remember
I know how to tell when someone
is smiling just by looking in their eyes?
That was my Mother's Eyes.
Sometimes she would squint them
like she was about to tell a secret.
I found out later my Mother had a lot
of secrets.

My Father's Piano. That's the 1st thing Eye
remembers hearing. As a young boy
his playing was very busy but fluid. It
was a joyous sound.

The eyes & the ears of a songwriter
can never get enough praise. The way lips
look & the way things sound, when conveyed
typically, can give a song spice & gravity.

Of course I'd prefer there was
nothing more beautiful than her Mother's Eyes
but why? One of the reasons is how playful
they were. The fun & mischief they promised.

There were 2 princes in the home where
we lived. The older one with all the
responsibilities of heading a household & the
younger one who's only mode of operation
was fun. Not just any run-of-the-mill
childhood board game fun, but fun with a

'wink' attached. My mother liked 2
wink at me. Eye knew what a wink
meant b'c Eye knew how 2 spell my
name. A wink meant something covert
was going on. Something special that
only those who were in on it could
attest. Sometimes when my father
wasn't playing piano I'd say something
2 my mother. She would wink at me.

She never told me what it meant
& sometimes it would be accompanied by
a gentle caress of her hand 2 my face
but Eye am quite sure now. This is the
birth of my physical Imagination
An entire world of secrets &
intrigue puzzles 2 solve & good ol'
Fashioned make-believe. A place where
everything 4 a change goes on. One
could get used 2 this. Many artists
fall down the rabbit holes of their own
imagination & never return. There have
been many who decry this as self-destruction
but Eye prefer the term FREE-WILL. Life
is better lived. What path one takes
is what sets us apart from the rest.

These words are different 'r the ones
most interest 2 us.

A vibrant imagination is where
the best song & sound. Make believe
characters wearing make-believe clothes
all together creating memories & calling
it life.

My parents were beautiful. I
watch them leave the crib - dressed up
4 a night on the town was one of my
favorite things I do. Even tho my mother
was walking funny when she came home
it was all worth it to me just 2 c them happy.

Whenever they were happy w/ the one
another - all ours right thru the world.

Thru my book, my father's mood used
2 change instantly whenever my mother was dressed up.
She craved attention & she gave her plenty
of it when she was sharp. Of all the
family friends & relatives my parents were
the z-fropest! No one could accessorize
like they could. My mother jewelry, gloves
& hats all had 2 match. My father's cufflinks
ties & rings all sparkled w/ the blue
sharkskin & black of his suit. My father's
suits were immaculate. There were so
many of them ... Every shirt had a corresponding
tie 2 go with it. My favorites were the arrow-head
style that rested just under the collar ...

Matter of fact

My Mom always out dressed my Mother.
Maybe this was a secret contest going on that
we weren't aware of. She never gave me the
wink on that.

2. Daily Daily, better than watching Mother
Haller getting dressed up for night on
the town was watching her leave.

A place where Eye could pretend dress up ^{enter} ^{story line} of my own direction
A different every time but always with
similar outcomes - Eye can always
sharp & Eye always get the girl.

In my fantasy world Eye always live far away from
the public - at large usually on a mountain
sometimes a cloud & even in an underwater
cave. (How that was accomplished ^{was}
denied but somehow ^{it} worked out)

Supervers - optional but always with
secret flying abilities & enter & exit a location
anytime Eye chose.

Hidden Places, Secret Abilities

A part of oneself that is never shown.

Then r the necessary tools &
an vibrant imagination & the main ingredients of a
good song.

1. DE OGEN VAN MIJN MOEDER

Dat is het eerste wat ik me kan herinneren. Weet je hoe je kunt zien dat iemand glimlacht door alleen in zijn ogen te kijken? Zo waren de ogen van mijn moeder. Soms kneep ze die dicht alsof ze je een geheim ging vertellen. Ik ontdekte later dat mijn moeder veel geheimen had.

De piano van mijn vader is het eerste geluid dat ik me kan herinneren. Als jonge man speelde hij heel onrustig, maar vloeiend. Het was een geluid vol vreugde.

De ogen en oren van een songwriter kunnen nooit genoeg worden geprezen. Hoe dingen eruitzien en hoe dingen kunnen klinken als ze in teksten worden weergegeven, een nummer ruimte en gewicht geven.

Voor deze schrijver was uiteraard niets zo mooi als de ogen van zijn moeder, maar waarom? Een van de redenen is hoe speels ze waren. De pret die ze beloofden, de ondeugd.

Er waren twee Princen in het **huis** waarin we woonden. De oudere met alle verantwoordelijkheden van leidinggeven aan een huishouden, en de jongere, wiens enige modus operandi plezier was. Niet van die doodgewone kinderpret met bordspelletjes, maar pret met een knipoog. Mijn moeder knipoogde graag naar me. Ik wist al wat een knipoog betekende voordat ik mijn naam kon spellen. Een knipoog betekende dat er iets ondeugends aan de gang was. Iets bijzonders, waarover je alleen kon meepraten als je eraan meedeed. Soms, als hij niet pianospeelde, zei mijn vader iets tegen mijn moeder en dan knipoogde ze naar me.

Ze vertelde me nooit wat het betekende en soms ging het gepaard met een tedere streling van haar hand over mijn gezicht. Maar ik weet nu zeker dat dit de geboorte is van mijn fysieke verbeeldingskracht.

Een hele wereld vol geheimen en mysterie, puzzels om op te lossen en heerlijke, ouderwetse fantasie. Een plek waar alles wat verandert goed voor je uitpakt. Daar zou een mens aan

Mijn huis. Het was roze. Het is inmiddels gesloopt. Het zag eruit als *Mad Men*, maar minder mooi. Eenvoudig meubilair. Ik herinner me dat het een funky energie had. Mensen, stemmen, energie. Zoals de Kennedy's, maar dan zwart. Vrouwen droegen hoeden, zoals Jackie. Zoek maar eens naar de zwarte bourgeoisstijl van het Midden-Westen. Vlak na Ellington. Niet Ellington, maar de periode daarna. Ellington was de held van mijn vader. Hij probeerde hem te imiteren. Ellington was beter dan wie dan ook.

kunnen wennen. Veel artiesten tuimelen in het konijnenhol van hun eigen fantasie en keren nooit meer terug. Veel mensen hebben dat betreurd als zelfvernietiging. Ik gebruik liever een term als VRIJE WIL. Het leven is er om te worden geleefd. Het pad dat we kiezen onderscheidt ons van de rest.

Mensen die als 'anders' worden beschouwd vinden we vaak bij uitstek interessant.

Een levendige verbeelding is waar de beste songs worden gevonden. Fantasiepersonages in fantasieoutfits die samen herinneringen creëren en dat Leven noemen.

Mijn ouders waren prachtig. Er waren weinig dingen waarvan ik zo genoot als zien hoe ze fraai aangekleed ons huis verlieten voor een avondje uit. Ook als mijn moeder raar liep als ze thuiskwamen, vond ik het heerlijk om hen zo gelukkig te zien.

Als zij samen gelukkig waren, klopte alles in mijn wereld.

Als ik terugkijk, zie ik dat het humeur van mijn vader meteen omsloeg als mijn moeder mooie kleren droeg.

Ze was dol op aandacht en die gaf hij haar als ze er goed uitzag. Niemand in onze familie of vriendenkring zag er zo goed uit als mijn ouders. Niemand gebruikte accessoires zo smaakvol. De juwelen, handschoenen en hoed van mijn moeder, alles moest bij elkaar passen. De manchetknopen, das-

spelden en ringen van mijn vader sprankelden allemaal binnen de omlijsting van zijn *sharkskin*-pak. Zijn pakken waren onberispelijk. En wat had hij er veel... Met voor elk overhemd een bijpassende das. Ik zag hem het liefste met van die pijlpunten vlak onder het kraagje ...

Eerlijk gezegd kleepte mijn vader zich altijd beter dan mijn moeder. Misschien waren ze verwickeld in een geheime wedstrijd waarvan wij geen weet hadden. Daarover knipoogde ze nooit naar me.

OCT • 58 A

2.

Ik keek altijd naar *Superman* op tv. Dat was het eerste programma dat ik absoluut moest zien. Ik haastte me van school naar huis om het te zien. As ik George Reeves met die wuivende cape op gebouwen zag staan... dat was wat ik wilde. Als je in Amerika de televisie aanzet, zie je alleen witte mensen helden spelen. Mensen die lijken op de bedenkers van die programma's. Het doet iets met je zelfbeeld als je zwart bent en alleen witte helden ziet.

Het enige wat ik fijner vond dan toekijken hoe moeder en vader zich kleedden voor een avondje uit was om ze te zien vertrekken.

Op dat moment begon het Verbeelde Leven. Een plek waar ik kon doen alsof ik me kleepte om een zelf geregisseerde fantasie te betreden. Elke keer een ander verhaal, maar altijd met dezelfde afloop: ik zie er altijd fantastisch uit en ik krijg altijd het meisje. In mijn fantasiewereld woon ik altijd ver weg van de menigte, meestal op een berg of soms een wolk en zelfs in een grot onderwater. (Hoe dat kon, werd nooit uit de doeken gedaan, maar op de een of andere manier kon het.)

Superkrachten: optioneel, maar altijd met het geheime vermogen om te vliegen en op elk gewenst moment een locatie te betreden en te verlaten.

Verborgene Plekken, Geheime Vermogens. Een kant van jezelf die nooit wordt getoond.

Dat zijn de benodigde hulpmiddelen voor een levendige verbeeldingskracht en de hoofdingrediënten van een goede song.